

'Ik bid voor hen, die Gij mij hebt gegeven.' (Johannes 17: 9)

Bidden doe je nooit alleen. Al ben je nog zo eenzaam - altijd zijn er anderen, die in stilte met je mee bidden. Dat merk je pas goed in de mensenwijdingsdienst, waar onze zwakke pogingen van alle kanten worden ondersteund. Dat is ook de eigenlijke reden waarom we aan het altaar een gemeenschap vormen: het gezamenlijke gebed krijgt vleugels. De afzonderlijke krachten worden niet alleen opgeteld; ze vermenigvuldigen zich, ze potentiëren elkaar. Meer dan ooit is het in onze tijd nodig om in het gebed samen te werken. 'Een enkeling helpt niet, maar wie zich met velen op het juiste moment verenigt' (Goethe)

In de mensenwijdingsdienst verenigen we ons biddend niet alleen met de zichtbare gemeente, maar ook met 'allen, van wie de Vadergod vóór ons ontving het offer van Uw Zoon.' Vlak nadat in de mensenwijdingsdienst deze zin gesproken is, klinkt het Onze Vader. Hebben we ons op dat moment met de onzichtbare gemeente verbonden? In ieder geval verbinden zij, de gestorvenen, zich met ons.

Maar meer nog dan enig ander, verbindt de Vader zich met ons zodra wij een waarachtig gebed spreken. In de oudheid zei men: 'God hoort ons gebed.' De Psalm waarin deze zin voorkomt zegt er niet bij: God verhoort ons gebed. Dat is een zaak van God alleen. Maar sinds Christus op aarde heeft geleefd, bidt Hij met allen en voor allen die hem volgen willen. Het Hogepriesterlijk Gebed, gesproken door Christus vlak voor zijn gevangename, is één grote voorbede:

'Ik bid voor hen, die Gij mij hebt gegeven.'

Daarom vertrouwen wij ook in de grootste eenzaamheid: Bidden doen we nooit alleen.

Bastiaan Baan / 30 mei 2021